

Hồi 22

Chủ Nhân Phong Nguyệt Lâu

Nêm đã về khuya, nhưng lữ quán vẫn còn ánh đèn nên hai người bước vào, vừa nhìn thấy Thẩm Lang, lão quản lý liền niềm nở mời vào vì lão đã nhận ra khách quen. Thẩm Lang bảo chọn cho một gian phòng thượng hạng và bảo lão quản lý cho đưa Mỹ Tử Ngũ Tiên Nương cùng các thức nhắm thực ngon vào trong phòng để hai người đối ẩm vì đêm đã khuya rồi.

Quả thật Ngũ Tiên Nương Mỹ Tử là hảo tửu vừa thơm ngon vừa đậm đà, rượu thấm từ từ gây ngất lâng lâng. Hai người vừa uống vừa luận bàn mọi thứ cho đến khi cạn hai mấy bầu rượu lớn mới thôi. Trung Ngọc giọng hơi lè nhè:

- Thẩm huynh à! Rượu đã cạn gần tàn, thôi chúng ta hãy nghỉ ngơi để sáng mai còn tiếp tục cuộc hành trình chứ?

Thẩm Lang gật đầu, nói:

- Đoàn huynh nói phải lắm, chúng ta đi nghỉ là vừa.

Cả hai cùng lên giường nằm ngủ. Trung Ngọc vì uống nhiều rượu lại vô tâm nên chỉ một lúc sau giấc ngủ đã đến với chàng. Riêng Thẩm Lang cứ trăn trở mãi, giấc ngủ không đến với chàng ta và cho đến khi Trung Ngọc bên cạnh tiếng thở điều hòa của giấc ngủ yên say thì chợt Thẩm Lang nghiêng người qua đặt tay vào người bạn đồng hành.

Nhưng ngay khi tay của Thẩm Lang đặt lên người Trung Ngọc thì cả hai giật mình ngồi phất dậy. Tuy đã ngon giấc, nhưng thân tàng tuyệt kỹ nên chỉ cần hơi chạm nhẹ là Trung Ngọc tỉnh dậy liền. Còn Thẩm Lang không rõ vì lẽ gì khi tay chàng vừa chạm vào người Trung Ngọc thì lại giật mình và đôi má của chàng ta cũng ửng đỏ tự nhiên.

Trung Ngọc nhướng mắt:

-Thẩm huynh không ngủ được phải không?

Thẩm Lang hơi cúi đầu:

- Thật sự đệ có chỗ mạo muội mong Đoàn huynh thừ lỗi, song chẳng qua trong giấc ngủ mơ màng nên có cử chỉ mạo muội.

Nói tới đó Thẩm Lang chột ngược mặt lên thì khuôn mặt chàng ta càn ứng hồng hơn như một thiếu nữ xuân thì vậy. Bất chợt Thẩm Lang bật cười lớn. Tiếng cười trong trẻo như của con gái. Trung Ngọc bất giác sững sờ ngơ ngác thì Thẩm Lang kéo chiếc khăn bịt đầu để mái tóc đen huyền xõa xuống bờ vai hiện thân con gái thực sự.

- Cô nương... Thẩm Lang... Cô nương là ai?

- Thẩm Lang là Thẩm Cẩm Nguyệt đây Đoàn huynh ạ!

Trung Ngọc lúc này biết chắc người đứng trước mặt chàng là một cô gái, song có phải nàng Thẩm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt Lâu chăng?

Trung Ngọc cất tiếng:

- Cô nương là Thẩm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt Lâu à?

Cô gái mỉm cười đáp:

- Đoàn huynh ngạc nhiên lắm sao?

Trung Ngọc gật đầu:

- Thật tình tại hạ không thể ngờ đến.

Cô gái tiếp lời chàng:

- Độc Tâm Nương giang hồ gắn cho Thẩm Cẩm Nguyệt này Đoàn huynh thấy có đúng không?

Trung Ngọc gật gù đáp:

- Mới gặp gỡ chưa rõ sở trường thì không thể phân định những cái trò này, tại hạ cũng khá khâm phục Thẩm cô nương đấy.

Cẩm Nguyệt hất mái tóc, nói:

- Thế bây giờ Đoàn huynh còn giữ ý định thám sát Phong Nguyệt Lâu của tôi nữa không?

Trung Ngọc nghiêm giọng nói:

- Tại hạ không ngờ sự việc lại như thế này.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, Trung Ngọc vội khơi tim đèn cho thật sáng, trong khi Cẩm Nguyệt bước ra mở cửa đã thấy hai tên tiểu nhị bung hảo tửu và bánh ngọt đứng trước cửa rồi thông thả bước vào phòng đặt lên bàn trong phòng, sau đó cúi chào hai người rồi đi nhanh ra.

Trung Ngọc vội lên tiếng gọi:

- Tiểu nhị! Tiểu nhị!

Nhưng Cẩm Nguyệt đã nói với hai tên tiểu nhị vừa quay lại khi nghe tiếng gọi:

- Hai người hãy đi đi! Chúng ta không cần gì nữa đâu.

Hai tên tiểu nhị vừa quay đi thì Cẩm Nguyệt đóng cửa phòng lại rồi nói với Trung Ngọc:

- Đoàn huynh sợ tiểu muội ám toán hay sao?

Trung Ngọc cười nhạt:

- Việc gì phải sợ chứ! Chẳng qua tại hạ muốn tiểu nhị chuẩn bị một phòng khác cho cô nương.

Cẩm Nguyệt bật cười khanh khách:

- Được! Được lắm! Tiểu muội đã làm điều ấy trước khi Đoàn huynh gọi ý kìa!

Trung Ngọc sững sờ đáp:

- Như vậy cô nương đã sắp xếp trước mọi việc?

Cẩm Nguyệt mỉm cười nói:

- Đoàn huynh đừng hoảng hốt như thế!

Nàng cười khẩy rồi tiếp:

- Thế mà cũng muốn thám sát Phong Nguyệt Lầu, thật buồn cười.

Trung Ngọc nghe nàng nói vậy liền nghiêm sắc mặt nói:

- Cô nương cũng đừng vội đánh giá quá sớm.

Cẩm Nguyệt khẽ cười:

- Dầu sao Đoàn huynh và tiểu muội cũng đã là kẻ đồng hành, vậy xin mời Đoàn huynh uống cạn mỹ tửu và ăn bánh sau đó chúng ta chia tay, Độc Tâm Nương Thấm Cẩm Nguyệt sẽ đón tiếp Đoàn Trung Ngọc ở Phong Nguyệt Lầu vậy.

Trung Ngọc gật đầu:

- Thấm cô nương cũng sòng phẳng lắm.

Cẩm Nguyệt liền tiếp lời:

- Bởi vậy tiểu muội mời Đoàn huynh uống rượu hay lại sợ điều gì chẳng?

Trung Ngọc khẳng khái đáp:

- Tại hạ xin cạ chung với cô nương đây!

Thế là cả hai người ngồi vào bàn, Trung Ngọc rót rượu ra hai chung, cả hai người cùng uống cạ.

Cấm Nguyệt nói:

- Tiểu muội rất cảm kích phong thái của Đoàn huynh, nhưng giang hồ là nơi thi thố cả tài trí nên thủ đoạn để chiến thắng đối phương thật vô hình vạn trượng. Xin Đoàn huynh phải cẩn thận khi đến Phong Nguyệt Lâu đây nhé!

Trung Ngọc gật gù như người say rượu:

- Được, tại hạ cũng thán phục... cô nương!

Chàng ta nói một câu phải đứt đoạn mấy lần, rồi ngã đầu trên bàn đi vào giấc ngủ mê man.

Cấm Nguyệt cười khẩy nham hiểm lắm lắm:

- Những kẻ anh hùng hảo hán như người chỉ là những tên thiêu thân.

Vừa nói nàng vừa bồng Trung Ngọc đặt lên giường, rồi đứng nhìn gương mặt chàng ta một cách sững sờ.

Chợt có tiếng "cộc" vang lên như tiếng gõ cửa nhưng chỉ một tiếng. Cấm Nguyệt liền quay người lại quát hỏi:

- Ai đó?

Đáp lại câu hỏi của nàng là một tràng cười khiêu khích từ bên ngoài vọng vào. Cấm Nguyệt "hừ" một tiếng rồi nhún người vọt qua cửa sổ lướt ra ngoài. Người bên ngoài sau khi cất tiếng cười vẫn không động thủ mà chỉ đứng im lìm quay lưng về phía Cấm Nguyệt.

Cấm Nguyệt đảo mắt nhìn quanh rồi tập trung vào con người đứng im như vô sự ấy. Người này là một thư sinh thanh y nhưng y phục đã bạc màu vẫn không nói gì thêm.

Cấm Nguyệt gằn giọng hỏi:

- Các hạ là ai? Đã đến đây sao còn giấu mặt?

Người này liền bật tiếng cười rồi hỏi lại:

- Thấm cô nương à! Cô nương có biết Thấm Lang bây giờ đang ở đâu không? Tại hạ đang có việc cần gặp Thấm Lang đây!

Cẩm Nguyệt lại "hừ" một tiếng quát lớn:

- Được lắm, ngươi muốn gặp Thẩm Lang sao?

Vừa nói nàng vừa thủ bộ hoành tay vận công để tấn công đối phương. Nhưng lập tức, người này liền quay lại mỉm cười chăm chăm nhìn Cẩm Nguyệt. Nàng Cẩm Nguyệt đang hoành tay vận công nhưng ngay khi nhìn thấy khuôn mặt người ấy liền sững sờ, sau đó buông tay kinh ngạc thốt:

- A! Thì ra là... huynh đài!

Chàng thư sinh áo bạc màu vẫn mỉm cười:

- Tại sao Thẩm cô nương lại ngạc nhiên như vậy? Cô nương bám sát Trung Ngọc, chẳng lẽ tại hạ lại không được quyền bám sát cô nương hay sao?

Cẩm Nguyệt gằn giọng nói:

- Tại sao huynh đài lại muốn bám sát bản cô nương?

Thư sinh áo bạc màu tiếp:

- Tại hạ muốn xem cho biết Độc Tâm Nương, ngoài sử dụng Mê Hồ dược bỏ vào trong rượu cho Trung Ngọc uống còn thủ đoạn nào không vậy mà.

Cẩm Nguyệt quát lên:

- Ngươi muốn biết thì hãy xem đây!

Dứt lời, nàng liền di bộ tới, bàn tay như năm móc sắt sử dụng hổ trảo chụp vào giữa ngực của chàng thư sinh áo bạc màu nhanh như một cơn lốc.

Hai bên cách nhau không xa, nên trong ánh chớp thân ảnh đối phương đã ập sát vào chàng thư sinh áo bạc màu, đồng thời trảo công của Cẩm Nguyệt vừa chạm vào thân áo của chàng thư sinh nhưng chàng ta cũng hết sức lanh lẹ khéo léo, bằng cái thót bụng nhẹ nhàng để cho năm ngón tay như năm cái móc sắt của Cẩm Nguyệt lướt qua bụng chàng rơi vào khoảng không thật bất ngờ. Tấn công bằng trảo bị đối phương hóa giải quá dễ dàng nên Cẩm Nguyệt hét lên một tiếng tràn mình qua, cách tay phải của nàng vươn dài chộp ngược vào đối phương nhanh như cắt.

Chàng thư sinh bật người trở lại như chiếc lò xo, đồng thời chân trái bước ngược ra sau xoay thân hình nửa vòng rồi đứng nhìn Cẩm Nguyệt đang lỡ bộ chưa kịp xoay người.

Chàng thư sinh bật cười thốt:

- Thẩm cô nương! Tại hạ ở đây này!

Cẩm Nguyệt tung hai chiêu đều bị đối phương hóa giải như đùa làm nàng vừa giận vừa sợ hãi nên theo thế lỗ ã liền tung mình lộn một vòng đáp xa chàng thư sinh gần một trượng.

Cẩm Nguyệt quay phắt mình hét lên:

- Đùng vội tự hào, hãy xem đây!

Cùng với tiếng quát, thân ảnh của nàng lại vút lên đồng thời song chưởng phát động kinh phong ào ạt tuôn ra nhằm vào thư sinh áo bạc màu.

Chàng thư sinh cười khẩy mấy tiếng, phất liền ống tay áo mấy cái.

Bình!

Một tiếng động chấn dội đầy Cẩm Nguyệt lùi ra sau bốn năm bước, đầu nghe nặng trĩu, máu trong người như trào dâng lên chận giữa lồng ngực, song nàng cố chịu đựng để máu không trào ra khỏi miệng. Hơn nữa sự kinh ngạc tột cùng chợt đến với nàng, vì lúc này nàng mới biết chàng thư sinh thanh y áo bạc màu kia không rõ lai lịch như thế nào mà võ công cao siêu tột cùng. Chẳng những thế chàng ta còn biết rất rõ về nàng trong khi nàng không biết một chút gì về đối phương cả. Đó chính là một điều rất bất lợi cho Độc Tâm Nương Thẩm Cẩm Nguyệt vậy.

Thẩm Cẩm Nguyệt nhìn với ánh mắt soi mói kính ngạc, nên chàng thư sinh mỉm cười nói:

- Chỉ vì cô nương cứ tưởng Phong Nguyệt Lâu có thể đe dọa bất kỳ ai nên gặp phải chưởng ngại thì e sợ rồi phải không?

Thẩm Cẩm Nguyệt mắt nhìn lăm lăm lớn tiếng quát:

- Chưa chắc ai hơn ai, ngươi đặc ý sớm quá đấy!

Chàng thư sinh vẫn dễ dãi nói:

- Thẩm cô nương chắc vẫn còn lăm thủ đoạn lăm phải không?

Thẩm Cẩm Nguyệt giọng the thé quát:

- Ngươi muốn biết, ta cho biết!

Lập tức thân hình nàng bật vọt thẳng lên cao thi triển Ma Ảnh Công, một tuyệt kỹ công phu của nàng đã thành danh trong võ lâm, nên chiêu thức rất kỳ ảo huyền diệu. Chỉ thấy bóng hình nàng chập chờn vây phủ đối phương mà đối phương chưa phân định hư thực thì quyền pháp và chưởng phong đã phủ tới.

Bởi vậy, chàng thư sinh không dám khinh thường nên liền sử dụng bộ pháp lạng người cực nhanh tránh chiêu chưởng chừ không đối kháng trực diện. Song, Cẩm Nguyệt sử dụng chiêu pháp tấn công chàng thư sinh liền tu bất tuyệt, quyết áp đảo đối phương bằng tuyệt kỹ Ma Ảnh Công của nàng.

Quả thật tuyệt kỹ Ma Ảnh Công của Thảm Cẩm Nguyệt rất lợi hại, nên chàng thư sinh sau khi tránh được một loạt đòn tấn công của đối phương liền cố ý lẫn quẩn trong vòng kiếm chế của đối phương để nghiên cứu Ma Ảnh Công nhưng Thảm Cẩm Nguyệt thấy không hạ được đối phương bằng Ma Ảnh Công nên nàng liền thu hồi chiêu pháp tung người lộn ngược cách xa chàng thư sinh hơn trượng.

Chàng thư sinh gật gù thản nhiên nói:

- Ma Ảnh Công của Cẩm Nguyệt cũng là một tuyệt kỹ đấy, song tại hạ nghĩ rằng cô nương nổi danh giang hồ với những ám khí kỳ quái và kỳ độc nên tại hạ có ý muốn xem vật đó như thế nào.

Cẩm Nguyệt gằn giọng:

- Phách lối! Ngươi quả là tên phách lối hỗn xược.

Chàng thư sinh vẫn cười:

- Tại hạ nói thật đấy! Chủ nhân Phong Nguyệt Lâu phải nói điều tại hạ vừa nói là đúng chừ sao lại nóng giận như thế?

Cẩm Nguyệt nhíu mày rồi cười khanh khách:

- Nếu bạn muốn thì bổn nhân sẽ cho các hạ thấy Độc Thiên Thối để nhớ đến những đêm mùa hạ tiếng ve kêu inh ỏi âu sầu oán than.

Chàng thư sinh bật cười ha hả:

- Ô Độc Thiên Thối, tại hạ có nghe giang hồ rất sợ hãi ám khí có một không hai này.

Cẩm Nguyệt tiếp lời:

- Như vậy ngươi sợ hãi rồi phải không?

Thanh y thư sinh bật cười ha hả:

- Lời đồn là như vậy nhưng thực tế có như lời đồn không, đó là điều tại hạ muốn biết đấy cô nương ạ!

Cẩm Nguyệt mỉm cười:

- Người tự cao thật! Nếu không tỏ sự lợi hại, người đâu còn kiêng nể Phong Nguyệt Lâu nữa.

Chàng thư sinh gật đầu:

- Cô nương nói phải lắm! Phải lắm!

Cầm Nguyệt "hừ" một tiếng rồi lấy trong người ra một vật dụng giống hệt con ve sấu cầm trên tay quát:

- Hãy xem đây!

Dứt lời nàng vẩy mạnh, con ve sấu bay vun vút về phía chàng thư sinh. Độc Thiên Thối là một thù ám khí mà giang hồ phải kiêng nể vì sự biến hóa kỳ quái của nó. Khi nó bay như một con ve sấu lao đi và lại có tiếng kêu chẳng khác gì tiếng ve sấu rả rích. Chàng thư sinh thanh y chỉ nghe ám khí cực độc của Độc Tâm Nương là Độc Thiên Thối chứ chưa thấy bao giờ và đây là lần đầu tiên va chạm nên rất ngỡ ngàng.

Chiếc Độc Thiên Thối không nhắm ngay chàng thư sinh mà lại xốt ngang trên đầu chàng ta cách chừng một gang tay. Chàng thư sinh liền ngưng tụ thần công để đánh rơi chiếc Độc Thiên Thối nhưng một ý nghĩ chợt đến, chàng ta không hành động chỉ đưa mắt nhìn biến hóa của nó trong tư thế hoàn toàn cảnh giác.

Độc Thiên Thối lúc mới xuất hiện bay không nhanh nhưng khi bay ngang qua đầu địch thủ thì đôi cánh nhấp nhô rồi đột ngột đâm chúi vào đầu của địch thủ với tốc độ rất nhanh. Chàng thư sinh liền di bộ sang phải để tránh Độc Thiên Thối, không ngờ chiếc ám khí kỳ quái này cũng đảo theo để đâm vào đôi phương nhanh như sao xẹt.

Chàng thư sinh vừa di bộ vừa tán thưởng:

- Tuyệt ám khí quả xứng danh Độc Tâm Nương!

Cùng với lời nói tay phải chàng thư sinh tống ra một luồng kinh đạo đập nát chiếc Độc Thiên Thối kêu rảng rảng, rồi rơi lả tả trên mặt đất. Tuy vậy chàng thư sinh cũng không dám chạm vào vật ấy, đề phòng độc chất. Hơn nữa chàng ta phải nín thở rất lâu để đề phòng độc khí nếu có.

Cầm Nguyệt cười nhạt:

- Các hạ đã đánh nát của bản cô nương một chiếc Thiên Thối rồi, như vậy ít nhiều các hạ đã hiểu được sự biến hóa của nó.

Chàng thư sinh chận lời:

- Không ngờ Thẩm cô nương có hảo ý với tại hạ như thế?

Cẩm Nguyệt lắc đầu:

- Không đâu! Vì chiếc thứ nhất bản cô nương chưa muốn tấn công, còn bây giờ sẽ thấy lợi hại thực sự của Độc Thiên Thối, khúc nhạc ve sầu này sẽ đưa các hạ vĩnh viễn xa nơi đây.

Chàng thư sinh xoa tay:

- Tại hạ không tin đâu.

Cẩm Nguyệt liền nói:

- Nếu thế hãy xem!

Tức thì trong tay nàng đã có bảy tám chiếc Độc Thiên Thối vút đi và tiếng ve ve kêu lên như bản hòa tấu và những con ve sầu này bay lượn rợp trời bao phủ chàng thư sinh. Từ mọi góc độ, mọi hướng, từ trên cao hoặc chênh chếch đều nhắm vào chàng thư sinh đêm tối.

Đến lúc này, chàng thư sinh mới thấy tình hình cực kỳ nguy khốn, bởi những con ve sầu réo rắt những âm thanh vô cùng sinh động, còn hơn những con ve còn sống nữa. Trong tình thế này càng lo lắng hãi sợ càng lâm vào cảnh hiểm nguy nên chàng ta vội định tâm chăm chú bốn phía, tai lắng nghe những âm thanh thật chính xác để định vị ám khí xa gần.

Đồng thời chàng vận thần công vào đôi tay, rồi đột nhiên hét lên tiếng lớn thân hình xoay tít và đôi tay phóng kình lực nhắm vào những con ve sầu xé tới. Những tiếng nổ "bốp bốp" vang lên liên tục là những con ve sầu bị đánh vỡ rơi lả tả xung quanh chàng thư sinh.

Tuy nhiên đã có một con ve sầu chém đứt khăn bịt đầu của chàng ta, và đó là con ve sầu cuối cùng bị chưởng phong của chàng đánh nát. Những Độc Thiên Thối tức là ám khí hình dáng con ve sầu mà những chân, râu, cánh của nó bén nhọn cực kỳ và đều tẩm chất kỳ độc, nên nếu nó chỉ chạm vào da róm máu là độc chất thấm ngay vào cơ thể và sẽ chết cấp kỳ.

Chàng thư sinh tuy hạ được một loạt ám khí Độc Thiên Thối của Thẩm Cẩm Nguyệt nhưng nghĩ đến con ve sầu cuối cùng, chiếc ám khí sau cùng ấy đã chém đứt chiếc khăn bịt đầu của chàng, nếu nó phạm vào da thịt thì khó lòng thoát chết. Chàng thư sinh vội đưa tay sờ vào da đầu thì chàng ta vô cùng lúng túng lo âu.

Trong lúc đó, nàng Cẩm Nguyệt tuy bị đối phương phá hủy tất cả ám khí của nàng, nhưng nàng không ngạc nhiên vì sự việc ấy, mà lúc này nàng đang sững sờ nhìn chàng thư sinh sau khi chiếc khăn bịt đầu bị chém rơi đi thì một mái tóc dài đen huyền xõa tung phủ

kín bờ vai chàng thư sinh, thử hỏi sao Cẩm Nguyệt không kinh ngạc. Chàng thư sinh giờ đây đã lộ nguyên hình của một nàng con gái.

Cẩm Nguyệt sững sốt kêu lên:

- Người... người... cũng là một cô gái?

Đã bị lộ hình tích, chàng thư sinh không do dự liền lấy chiếc khăn có thuốc hóa trang, lau khuôn mặt của mình và trong chốc lát, chàng thư sinh có khuôn mặt xấu xí bây giờ đã trở thành người con gái có khuôn mặt tuyệt đẹp, cái đẹp mà chính Cẩm Nguyệt cũng là một mỹ nhân giờ đây cũng cảm thấy thua sút rất xa khi nhìn vẻ đẹp mê hồn của cô gái ấy. Chợt Cẩm Nguyệt nhớ tới một nhân vật mới nổi lên trong giới võ lâm, gương mặt tuyệt đẹp liên buột miệng hỏi:

- Người... người là Ngọc Diện Thư Sinh tức Thượng Quan Phụng Chân?

Cô gái tuyệt đẹp mỉm cười:

- Đúng vậy, chính tôi là Thượng Quan Phụng Chân! Vì muốn tìm Dược Vương Thần Y nên mới đến chốn này để hỏi chủ nhân Phong Nguyệt Lâu xem có bắt giữ vị Thần Y hay không?

Cẩm Nguyệt nhú mày:

- Vậy cô nương muốn đề cập đến vị Thần Y đó sao?

Phụng Chân gật đầu:

- Chẳng sai! Thấm cô nương có ý kiến gì chẳng?

Cẩm Nguyệt tiếp lời:

- Phong Nguyệt Lâu đâu phải là nơi ai muốn lấy gì, cần gì là được.

Nàng Phụng Chân liền nói:

- Chứ phải có điều kiện gì, cô nương mới chịu thả vị Thần Y kia chứ?

Cẩm Nguyệt bật cười:

- Nói về vị Thần Y đó là lời của Thượng Quan cô nương gán ghép cho Phong Nguyệt Lâu của tôi bắt giữ, chứ đâu phải lời nói của Cẩm Nguyệt này.

Phụng Chân sắc mặt lộ nét tức giận:

- Nếu vậy cô nương muốn gì?

Cẩm Nguyệt đáp:

- Tuy rằng ngươi đã phá mất Độc Thiên Thối của ta nhưng chiếc khăn bao tóc nơi đầu của ngươi đã bị Độc Thiên Thối của ta chém đứt, như vậy ngươi phải tự suy chớ.

Phụng Chân khẽ gật đầu:

- Ta cũng biết Độc Thiên Thối của ngươi trong đường tơ kẽ tóc có thể chạm vào da đầu của ta và nếu có trường hợp đẩy tất tánh mạng của ta khó được bảo toàn, bởi vậy ta hỏi ngươi cần điều kiện gì để trao đổi vị Thần Y?

Cầm Nguyệt cười khẩy:

- Tất cả những gì sẽ được bàn luận sau giờ Ngọ ngày mai, nếu ngươi muốn hãy đến Phong Nguyệt Lâu đúng giờ Ngọ, ta sẽ chờ đón ngươi.

Phụng Chân thoáng suy nghĩ rồi gật đầu:

- Được, ta sẽ y hẹn nhưng ngươi phải trao vị Thần Y đây.

Cầm Nguyệt đáp lững lờ:

- Vị Thần Y... Thôi để sau khi ta lãnh giáo kiếm pháp của ngươi, nếu thanh Hàn Phong kiếm của ngươi áp chế được Càn Không Quyển trong tay ta thì không cần bàn ta cũng phải làm theo ý ngươi thôi.

Phụng Chân hơi nhú mày:

- Được rồi cứ như giao kết, bản cô nương này sẽ đến Phong Nguyệt Lâu.

Cầm Nguyệt cũng tiếp ngay:

- Thấm Cầm Nguyệt này sẽ tiếp đón ngươi. Giờ xin cáo biệt.

Phụng Chân nói:

- Ngươi cứ an tâm mà đi.

Cầm Nguyệt "hừ" một tiếng thật gay gắt rồi tung mình vút đi thật nhanh. Phụng Chân đứng thừ người nhìn theo cho đến khi Cầm Nguyệt đã khuất xa mà vẫn trầm ngâm.

Chợt tiếng gà gáy vang đâu đó làm nàng giật mình lảo đảo:

- Chỉ còn cách ấy mà thôi!

Đứt lời nàng chậm chạp đi về phía phòng của chàng Trung Ngọc bị Mê Hồ Dược, không biết giờ này đã tỉnh chưa. Sau mấy bước chầm chầm rồi nàng vụt đi thật nhanh khi nhìn thấy cửa sổ phòng vừa khép lại.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>